

I henhold til § 36 i Forretningsordenen for Inatsisartut, fremsætter jeg følgende forslag til forespørgselsdebat:

Forslag til forespørgselsdebat om, hvorledes vi kan sikre tidlige og kvalificerede behandlingstilbud samt anden støtte til alle børn udsat for omsorgssvigt, herunder seksuelle overgreb.

(Inuit Ataqatigiits medlemmer af Inatsisartut)

Forslaget har til hensigt, at fremme tidlig behandling til børn, der har oplevet omsorgssvigt, mishandling og/eller seksuelle overgreb. En målgruppe er anbragte børn, men der sigtes ligeledes bredere efter at fremme adgang til behandling for alle børn udsat for overgreb og omsorgssvigt, da ikke alle børn udsat for det, er anbragt udenfor hjemmet. Det understreges dog også indledende, at den politiske hensigt generelt for Inuit Ataqatigiit er at forebygge misrøgt og overgreb og målet er derfor, at så få som muligt er nødsaget til at blive anbragt udenfor hjemmet.

Den 26. juni 2017 trådte den nye Børnelov i kraft (Inatsisartutlov nr. 20 af 26. juni 2017 om støtte til børn, også kaldet Børneloven). Loven er i tråd med FN's Børnekonventions artikel 39 giver alle børn ret til rehabiliterende pleje ved forsømmelse, mishandling og udnyttelse. I Børnelovens § 25 nævnes, at der skal sikres den rette støtte til barnet, mens der i § 46, stk. 4, 1 beskrives den lovpligtige handleplan. I handleplanen prioriteres tydeligt "styrkelse af omsorgsmiljøet", herunder påpeges muligheden for familierådgivning. For anbragte børn er det vigtigt at sikre, at deres familieforhold styrkes, så de kan vende retur til deres familie, men muligheden for behandling til anbragte børn og børn udsat for overgreb er mangelfuld og bør styrkes og fremmes.

Seneste opgørelse fra Deloitte fra 2012 viste, at op til 7 % af alle børn i Grønland er anbragt udenfor hjemmet. Når et barn anbringes udenfor hjemmet har det ofte store konsekvenser for hele familien, og ikke mindst for barnet. Anbringelsen beror på en vurdering af, at forældrene ikke kan varetage barnets behov. Selve anbringelsen kan være traumatisk. Det er dog ofte primært forældrene, som får hjælp ved anbringelsen og ikke barnet. Dette er vigtigt for familien, så forældreevnen, hvis muligt, kan forbedres, så barnet kan vende tilbage til hjemmet og sin familie.

Ofte er grundlaget for en manglende eller begrænset forældreevne, omsorgssvigt af forældrene i deres barndom. Som udgangspunkt er forældres ønsker, at de vil det bedste for deres børn, men ikke alle magter det.

For nogle børn sker overgreb udenfor hjemmet og derfor anbringes barnet ikke. Til de børn har vi desværre også mangelfuld hjælp og behandling. Børnehuset "Saaffik" blev etableret i 2011 til styrke den landsdækkende, tværfaglige indsats. En strategi- og handlingsplan, som udkom senere, anerkendte dog, at indsatsen ikke har været tilstrækkelig og der fortsat er et grundlæggende behov for at styrke behandling til børn udsat for overgreb. Se mere her: <http://www.saaffik.gl/media/1091/saaffik-strategi-og-handlingsplan.pdf>

INUIT ATAQATIGIIT

Inatsisartuni

I dag er der dog primært politisk fokus og handling til senfølgerne af seksuelle misbrug, mens behandling af børn, f.eks. ved seksuelle misbrug er mangelfuld. Behandling til børn, som er omsorgssvigtet eller har oplevet misbrug eller overgreb, bør ses som en tidlig indsats og en investering, så børnene får bedre forudsætninger for et godt liv. Kommunerne og familiecentre tilbyder i varieret grad støttemuligheder, men kommunernes behandlingstilbud til børn er begrænset. En mulighed var etablering af rejsehold med behandlere, bl.a. psykologer, som kunne tilbyde behandling til børn udsat for overgreb.

Ønsker vi at bryde med den sociale arv, skal vi investere i børnene og turde prioritere en indsats overfor børnene og den kommende generation. Er der flere ressourcer hos barnet end hos forældrene, så kan det betyde, at barnet ikke vender hjem til forældrene. Dette må imidlertid ikke hindre, at vi som samfund giver et anbragt barn optimale chancer for at udfolde sine muligheder. Inatsisartut opfordres derfor til at støtte barnets ret til behandling ved anbringelse, og dermed sikre prioriteret behandling til anbragte børn.

Med disse begrundelser sætter jeg forslaget til debat i Inatsisartut.